

MILYEN A HAZAI PRÓZAÍRÓ:

– nem nagydarab ember, de úgy járkál, mintha az volna: jár-kél hajlott háttal, enyhén behúzott nyakkal; így aztán szeretik őt az emberek, akikért dolgozik;

– általában véve magányosan, naphosszat ül az íróasztalánál, ülepe kemény, de a szíve, a szíve az vajból van; látni és tetten érni csak magányosan lehet, miként elkövetni is;

– felesége, ha van, hallgatag, bölcs asszony, akit az éjszakába nyúló felolvasások sem tudnak kiborítani, üldögél foteljében, lehajtott fejjel köti a svédmintás pulóvert, sohasem *estetizál*, de ha valami megérinti edzett szívét, pazar lesz a másnapi bableves;

– barátja költő, tőle sokat tanul: magatartást és formát; tisztában van azzal, hogy a líra legyőzhetetlen vetélytárs; néha kölcsönvesz ezt-azt a költői anyagból;

– nem keresi a kacifántos helyzeteket, mindazonáltal ha már bennük van, nem iszkol, mi több: apró írókezeit dörzsölve ujjong;

– mindent leír, precízen számba veszi a napjait, reméli, így talán kijön az *egészből* valami, pl. hogy ki ő;

– tehetséges, az elért szint fölött nem száll szint alá; nem érzi magát kiváltságosnak – hányan elrohantak húsz és harminc között, teszi fel a kérdést, mely állítás;

– néha ellóg a munka elől, olykor órákig képes az ágyon heverészni, miközben arra gondol: a dolgok helye a dolgok alá csúszik, anélkül hogy a kisujjunkt mozdítanánk; miáltal könnyen vádolható azzal, hogy a máshol, a másoknál kialakított környezet derűjéből méltánytalanul valamicske neki is *csurdogál*; ugyan, ugyan! itt is meg ott is lehet a dolgok helye, ha egyszer az elrendeződés *saját-os*;

– szeretne szórakoztató történetet írni, ám miképpen a csikorgó salakban szétszórt, apró üvegdarabok csillognak, legyen benne néhány magvas gondolat, sebezzen és kápráztasson el – ez a neki való;

– és így tovább.